

Ti-am lăsat un mesaj...

*E colegul meu de apartament...
și fostul prietenei mele.*

TEAGAN HUNTER

Traducere din engleză de Elena Căpușan

POPCORN

Oradea, 2023

Lui Megan Green,
pentru că a găsit cel mai bun titlu pentru această carte.
Ești eroina mea. Să nu te schimbi niciodată.

Unu

– Ești sigură? Pare o metodă cam îndoielnică.
– Ce o fi atât de îndoielnic aici?
– Păi vrei să pui un anunț prin care inviți oameni străini la noi acasă.

– Nu, nu. Tu nu ai un cuvânt de spus aici. *Tu* ești cea care mă părăsește. E apartamentul *meu* acum, îi răspund ridicând un deget.

Delia, cea mai bună prietenă a mea și în curând fostă colegă de apartament, oftează învinsă și își încrucișează brațele la piept.

– Fie, ai dreptate. Doar cred că e puțin... Nici nu știu. Mi-e teamă că vei atrage niște tipi dubioși care vor încerca să se mute cu tine.

– Îți promit că îl voi examina cu lupa pe fiecare pretendent înainte să iau o decizie. Ce zici?

– De acord, ce pot face oricum? zicea ea aprobând din cap.
Îmi aranjez laptopul în poală și mă las pe spate pe canapea, cu ochii ațintiți spre cursorul pâlpâind pe ecranul aproape în întregime alb. Tot ce am putut născoci până acum e CAUT COLEG. Voi avea nevoie de mai mult text pentru anunțul ăsta.

– Tot nu-mi vine să cred că mă lași baltă ca să te muți împreună cu iubitul tău de doi bani, îi spun Deliei.

– Și cu căprițele. Să nu uiți de minunații ieduți pe care i-am cumpărat pentru ea, spune iubitul de doi bani pomenit mai sus, îținându-se de după maldărul de cutii pregătite să fie scoase din casă.

– Așa-i cum zice el. Delia îi zâmbește într-un fel care mă face să cred că dacă nu aș fi cu ei în cameră, ar sări pe el și i-ar smulge hainele cu totul.

Dulcegăriile porumbeilor ăstora îmi dau diabet.

– Dezgustător, nu-i mai zâmbi așa.

El își scoate capul de după cutii cu în rânjet plin de sine pe față și ochii verzi scăpărând viclean.

– Oare a făcut chestia aia sexy, și-a ridicat colțul gurii în sus? Iubesc zâmbetul ăla. Mă provoacă. Funcționează de fiecare dată.

Îi arunc o privire dezgustată.

– Am putea să nu discutăm acum despre erecțiile tale, Zach? Încercăm să fim triști aici.

– Sigur, nu *trebuie* neapărat să discutăm despre ele, deși cred că sunt un subiect spectaculos totuși.

– Are dreptate, încuviințează și Delia din cap.

– Sunteți groaznici, le arunc fornăind de pe canapea.

– Chiar așa, Zoe?

– Pot să-l omor acum? o întreb pe Delia.

– Nu, răspunde Zach. Eu –

– Zachary Hastings!

Îi aruncă un zâmbet șmecheresc iubitei lui fără să-i bage în seamă mustrarea.

– Am plecat, am plecat. O zbughește din cameră cu două cutii așezate una peste alta în brațe, înainte să-i lansez un obiect contondent în cap.

– Ești sigură că vrei să te muți cu el? Nu crezi că te-ai pripit puțin?

Îmi întâmpină privirea întrebătoare cu privirea ei serioasă și sigură pe ea.

– Sunt pregătită.

Știu că e pregătită cu adevărat și asta mă întristează. Am fost prietene la cataramă încă din anul întâi. După ce am împărțit o cameră de cămin timp de trei ani, vara trecută am reușit să ne facem rost de un apartament în afara campusului pentru ultimul an de facultate și anii de după. De când ne-am mutat aici, prietenia noastră a devenit și mai solidă, suntem de nedespărțit.

Ea e omul meu și voi muri de dorul ei.

– Dar *tu* ești pregătită? Pentru un nou coleg de apartament, vreau să zic. Atât de curând? E un salt uriaș, și știm amândouă că nu ai *nevoie* de cineva care să contribuie la plata facturilor. Părinții tăi – Doamne țin-e-i – se ocupă de tot deja.

– Știu, dar cred că mă voi simți singură. Știm amândouă că eu sunt cea sociabilă din tandemul nostru.

Delia aprobă din cap.

– E adevărat, dar să pui un anunț? De ce nu ieși tu în stradă să cunoști pe cineva, de exemplu?

Îmi așez o mână pe piept și suspin.

– Vrei să spui că ar trebui să ies din casă și să *cunosc* pe cineva în stilul clasic?

Strămbă din nas.

– Nu, ai dreptate, oamenii sunt dezgustători. Merge și anunțul, dar să *nu* treci pe el informații personale! Nu vrei să te ia în primire vreun aleatip!

Își dă ochii peste cap exact în momentul în care Zach își face apariția în cameră.

– Ca să știți și voi, a trebuit să trec prin trei întâlniri chinătoare înainte ca duduia să-mi cedeze inima. Trei. Întâlniri. Știți cât m-a costat numai mâncarea?

Înainte să o fac eu, Delia înșfacă cea mai apropiată pernă de pe canapea și o lansează spre Zach.

– Dispari, zgârie-brânză ce ești!

El reușește să evite atacul și se prăpădește de râs.

– Știi că mă iubești, micuța mea haplea.

Observ ochii Deliei scânteind și un zâmbet tâmp întinzându-i-se pe chip.

– Da, știu.

O parte din mine ar vrea să-și arate dezgustul față de tandrețea lor publică, dar o parte și mai mare e încântată de felul în care își arată iubirea.

Dragostea lor a luat naștere printr-o minune bizară – s-au cunoscut printr-un număr greșit – și nu cred că vreunul dintre ei și-ar dori să schimbe ceva la această poveste. Cumva, acel număr greșit s-a transformat în cea mai pură și ușoară iubire din câte am văzut.

– Vă văd, le spun ca să risipesc din tensiunea sexuală care se înfiripase între ei.

Zach ridică din umeri.

– Cred că am putea folosi dormitorul ei pentru ultima oară.

Rămân cu gura căscată, în timp ce Delia se scutură în hohote de râs.

– Nu ai pic de rușine, Zach Hastings.

El ridică din nou din umeri, fără nicio urmă de stânjeneală, și pleacă cu alte câteva cutii în brațe.

Delia își ridică picioarele pe canapea, se instalează comod și mă privește.

– Îmi va fi foarte dor de tine, știi. Nu pot să cred că nu vom mai locui împreună.

– Nu pot să cred că mă lași baltă și nu pot să cred că Zach îl dă afară pe Robbie.

– Hei, dar nu-l dă afară. Robbie a plecat înainte să-mi propună Zach să ne mutăm împreună.

Mă abțin din greu să nu-mi dau ochii peste cap.

– Of, te rooog. De parcă băieții nu plănuiseră totul. Zach știa că vei accepta. Robbie știa că vei accepta. Ți-a făcut loc, Delia, nu te preface că nu știi.

– Știu, dar mă simt mai bine dacă mă prefac că nu știu.

Sinceritatea ei mă face să râd.

– Mă rog, și pe Robbie îl așteaptă un viitor luminos. Asta e tot ce contează.

– Încă mai vorbești în fiecare zi?

Când l-am văzut prima oară pe Robbie, prietenul cel mai bun al lui Zach, în timpul Marii Răpiri a Iedului de anul trecut, m-am simțit atrasă de el instantaneu. Nici nu-i de mirare, cu un corp sculptat, tatuaje și un zâmbet orbitor, cine i-ar fi rezistat?

Dar apoi am aflat că e un tată singur, iar eu nu mă pot angaja în relații care implică copii. Aceea a fost găleata de apă care a stins focul pasiunii și am știut atunci că vom rămâne mereu doar prieteni.

Delia și Zach își vedeau de iubirea lor, iar noi doi ne-am apropiat mult, am vorbit vrute și nevrute, inclusiv despre ultimele mele necazuri sentimentale, lumea amoroasă și lupta lui pentru mama copilului. Acum nici nu-mi imaginez că aș putea fi atrasă de el. El e omul meu de nădejde, un fel de frate mai mare.

– Da, îi place unde stă acum și fosta lui e mulțumită cu mutarea. Așa că nu mă simt prost pentru plecarea lui. Pare să-i priască schimbarea.

– Bine. Ce bine! Mi-ar fi plăcut totuși să fi avut mai mult timp ca să ne cunoaștem. Sunt convinsă că și acum crede că aș fi pe jumătate nebună, zice Delia dând din cap.

– Doar pe jumătate? Ești sigură? După ce te-ai cățărat prin geam în camera lui încercând să răpești un ieduț?

– Dar, încearcă ea să se apere, el e prietenul lui Zach, care e cel mai dus cu pluta dintre noi.

– Bine punctat.

– Nu vă deranjați, doamnelor, puteți să plângeți liniștite una pe umărul celeilalte. Voi căra singur *toate* cutiile astea grele.

– Așa vom face! Îi zice Delia lui Zach, care defilează prin fața noastră cu brațele doldora de cutii. – În fine, să revenim la căutarea unui coleg de apartament, dacă ești sigură că asta îți dorești.

Stau în cumpănă. O parte din mine își dorește să încerce să locuiască singură, dar *știu* că mă voi plictisi și că singurătatea mă va copleși. O voi bate la cap pe Delia și nu vreau să fiu prietena disperată, care are nevoie de atenție și mângâiere.

Nu. Am nevoie de un coleg ca să-mi păstrez mintea limpede și ocupată.

– Sunt sigură, îi spun.

Bate veselă din palme.

– Bine, la treabă atunci. Te ajut să pui la cale anunțul înainte să o tai.

– Să o tai? sar eu ca arsă. Credeam că pleci abia mâine! În seara asta plănuiam o ultimă petrecere în pijamale, cu pizza, înainte să mă părăsești pentru băiatul tău chipeș.

– Liniștește-te, îmi zice ea întinzându-și mâinile spre mine. Ne vom ține petrecerea în pijamale, dar vreau să terminăm mai întâi treaba serioasă. Vrem un anunț care să te reprezinte.

– Ce mai înseamnă și asta?

– Știi tu, îmi răspunde jucăușă.

Îmi încrucișez brațele la piept și îi zâmbesc șmecherește.

– Nu, Delia, nu știu. Spune-mi exact ce mă reprezintă pe mine.

– Un pic provocatoare. Un pic sarcastică. Dintr-o bucată. Adorabilă. Delia îmi face cu ochiul. – Nu știu. Tu ești... tu. Oricine ar fi noul tău coleg, ar trebui să îi placă să asculte DMX în timp ce pregătește micul dejun și să nu fie alarmat

atunci când te închizi în camera ta pentru zile întregi lucrând la un proiect.

– Chiar crezi că trebuie să includem toate astea în anunț?

– Cred că nu. Vor crede că ești un pic dusă, îmi răspunde ea ridicând din umeri.

– Nu voi scăpa fără o listă. Stai să-mi iau carnețelul.

Mă ridic anevoie de pe canapea și mă îndrept pe hol spre camera mea, rămânând pentru o clipă în fața dormitorului Deliei. Mai sunt șase cutii pe podea. Și nimic mai mult.

Inima îmi zvâcnește și îmi simt lacrimile gata să-mi curgă pe obraji. *Nu voi plânge. Nu voi plânge. Nu voi plânge, la naiba!*

– Îi va fi și ei dor de tine.

Tresar la sunetul neașteptat al vocii bărbătești și mă întorc brusc spre intrus.

– Ești un afurisit de ninja, Zach.

– Îmi pare rău, îmi zice zâmbind, deși e clar că nu regretă nimic. Voiam doar să-ți amintesc asta. Simt că ar trebui să-mi cer scuze sau să mă simt prost pentru că o răpesc de lângă tine, dar nu pot.

Îl bat pe umăr.

– Și nici nu ar trebui. Voi doi sunteți minunați împreună. Meritați toată fericirea din lume. Mă supără doar că o iei de lângă mine. Ai dat buzna în viețile noastre și BAM! Prietena mea cea mai bună mă lasă baltă.

– Va mai trece pe la tine. Am eu grijă de asta.

– Sună de parcă vei fi nevoit să o smulgi de lângă tine. Nu poți fi chiar *atât* de grozav, Zach.

– Permite-mi să te contrazic, îmi zice încruntându-se.

Râd și îl împing ca să-mi fac loc să trec pe lângă el.

– Mă bucur că egoul tău e intact, îi arunc peste umăr înainte să intru în camera mea.

– Hei, doar ziceam și eu.

Scutur din cap și îmi iau carnetul terfelit de pe pat înainte

să mă îndrept înapoi spre camera de zi. Îl am mereu la purtător, ceea ce se poate observa cu ochiul liber de la copertile care se desprind pe alocuri de pe spirală. Poate că ar trebui să-mi iau unul nou.

Am o fixație bizară pe carnețele. Umplu fiecare centimetru pătrat de pe pagină. Desene, notițe, liste, teme – toate sunt notate aici.

– Iubitul tău e atât de încrezut, îi spun Deliei revendicându-mi locul de lângă ea. Îmi deschid carnetul și încerc să găsesc un locșor liber pe una dintre pagini.

– Nu-i așa? Mă obosește uneori.

– Poate un pic?

– Ba mai mult. E epuizant de-a dreptul. Dar îl iubesc așa, îmi zice suspinând din rărunchi. În fine, hai să comandăm pizza acum. Sunt lihnită.

– Rămâne și Zach la masă?

– Nici gând. Nu împart nici o fărâma cu el. Deși îmi zice mereu că sunt haplea, nici cu el nu mi-e rușine. O va da gata pe toată înainte să apuc să-mi iau și eu o felie.

– Ce porc.

– V-am auzit! strigă Zach dând buzna în apartament. Mai am două drumuri de făcut, doamnelor, și apoi plec de pe capul vostru. Vă puteți comanda pizza, puteți bârfi și vă puteți bate cu pernele, goale pușcă – știți voi, chestii obișnuite de fete.

Îi arunc o privire Deliei.

– Încă mai crede că ne batem goale, cu pernele?

– Nu renunță la visul ăsta. Va fi foarte dezamăgit dacă îi zicem că nu vom face altceva decât să ne demachiem, să scăpăm de sutiene și să ne punem pantaloni de trening.

– Cred că faza cu sutienele mă satisface pe deplin, ne anunță Zach ridicând din sprâncene.

Delia mai dă cu o pernă după el, iar el râde retrăgându-se în cameră.

Mai face trei drumuri, o sărută de rămas bun pe iubita lui și ne lasă să sărbătorim ultima noastră seară împreună.

– Am comandat pizza, îi spun Deliei când aceasta își face apariția în camera de zi cărând plapuma și perna după ea.

– Facem un cort?

– Nu-mi zi de două ori.

Ne punem pe treabă și construim un cuibușor între canapea, măsuța de cafea, comodă și scaunele aduse din bucătărie.

Odată ce am pus totul la punct, ne băgăm sub plăpumi și pornim *Familia Braverman*, un serial pe care îl urmărim de ceva timp împreună. Sunt tristă pentru că mai avem un întreg sezon de văzut, iar ea se mută acum.

– Încă nu-mi vine să cred că îmi lași canapeaua asta nou-nouță.

– Zach e responsabilul. El a insistat să ne ia una nouă când Pișcoțel a ronțăit una dintre pernele canapelei vechi, nu eu. I-am zis atunci că nu ne deranjează să întoarcem perna și să uităm toată povestea. Mă bucur că ți-o lășăm ție. În plus, nu vom avea nevoie de ea, casa lui Zach e complet mobilată.

Cam are dreptate. Până la urmă căprița *lui* mi-a distrus canapeaua.

– Da, da, știu că te muți în casa unui tip bogat și împlinit.

– Nu e un tip bogat, îmi replică prompt. O fixez cu privirea. – Bine, bine, are bani, dar nu e „un tip bogat” asta sună... nasol.

– Ai dreptate. Zach nu e un tip bogat. E doar... bine întreținut.

Delia scapă un hohot de râs.

– Să-i zicem așa. Adu-ți laptopul aici. Hai să scriem anunțul ăla. Îi împing laptopul, iar ea îl sprijină pe genunchi, își pocnește oasele și își trece degetele peste tastatură. – Să vedem, care e primul lucru care te interesează la noul coleg?

– Hmm... Păr lung, brun. Manieră tăioasă. Preferabil să o cheme Delia.

– Câtă dramă. Zi-mi ce cauți cu *adevărat*?

– Vreau pe cineva care să curețe după el. Cineva care nuică petreceri, dar pe care nici nu-l deranjează vizitele nocturne... dacă mă înțelegi.

– Sigur. Doar fete?

– Nu. Tipe ori tipi, la fel de bineveniți.

Delia chicotește.

– Asta va ajunge pe fluturaș. Începe să tasteze. De ce nu postăm un anunț pe Internet? Îl punem pe Craigslist sau ceva? Vei ajunge la o groază de candidați.

Clatin din cap.

– Un anunț fizic e mult mai personal, mai uman.

– Ești sigură?

– De ce? Crezi că nu-și va face efectul?

– Nu prea îmi vine să cred că mai bagă cineva în seamă panourile cu anunțuri.

– Ai încredere în mine. Voi găsi pe cineva potrivit. Hai să o facem...

CAUT COLEG DE APARTAMENT

Tipe ori tipi, la fel de bineveniți!

Cauți un loc unde să stai? Am ceva potrivit pentru tine. Îți place să ascuți muzica tare? Am căști și știu să le folosesc. Îți place să primești musafiri târziu în noapte? Din nou, am căști. ; -) Vrei să te ajute cineva cu facturile? Cu vasele murdare? Cu gunoiul? O mână spală pe alta (metaforic, desigur).

Ia uite cât de bine ne înțelegem deja.

Ti-am lăsat un mesaj...

E nevoie să plătești prima și
ultima lună de chirie în avans.
Să-ți placă să iei micul dejun pe ritmuri dansante.
Fără câini. Fără flirt.
Două dormitoare. O baie.
350\$/lună plus curentul.

Dacă te interesează, scrie-mi la adresa de mail:

amnevoiedeunrobin@gmail.com

P.S. Pozele cu scule vor fi trimise direct bunicii.

Vă rog să nu-i faceți una ca asta.